

НАСЪРЧАВАЙТЕ СЕ В ГОСПОДА

Дейвид Уилкерсън
1 Декември 1983

„... а Давид се укрепил в Господа своя Бог” (1 Царе 30:6)

Започваме посланието си с следните познати думи: „И Давид се наскърби много” (1 Царе 30:6). Той тъкмо се беше върнал от Гет, където цар Анхус му беше казал: „Зная, че си угоден пред очите ми, като Божия ангел.” С тези похвали, ехтящи в ушите му, Давид и неговите хора се върнаха в Сиклаг, боейки се да се присъединят отново към своите съпруги и деца. Те намериха града опожарен до основи, домовете им разрушени и децата, и съпругите им изчезнали. Амаличаните бяха нападнали града, докато те бяха в Афек и бяха пленили всичко, което беше скъпоценно за Давид и хората му.

Какъв ужасен ден за този помазан Божий мъж, ден на пълен позор. „Тогава Давид и людете, които бяха с него, плакаха с висок глас, докато не им остана вече сила да плачат” (1 Царе 30:4)

В хората се надигна голям гняв и някои заговориха за убиване на Давид с камъни, заради скръбта, която ги беше обзела. Самият Давид беше пронизан от скръб и нито една сълза не беше останала на лицето му. „И Давид се наскърби много.” Всичките им сили се бяха свършили, цялата им надежда си беше отишла и те бяха погълнати от скръб и отчаяние.

Дали всичкото това бедствие се случи на Давид, защото той живееше в грях? Той бягаше ли от Бог? Определено не. Каквото и да се каже, Давид тичаше заедно с Бога, но не разбираше защо пътят му го водеше през такива трудни времена.

Самуил вече беше помазал Давид за цар над Израел. Беше обявен за мъж според Божието сърце, избран и отделен да ръководи Божият народ. Скоро след приемането му в двора на Саул и славното служение на победа след победа, той беше принуден да бяга за живота си. Убиецът на гиганта в крайна сметка се скри в пещера, чудейки се какво беше направил, че трябваше да преживее такова отхвърляне и трудности. Със сълзи на очи той попита Йонатан: „Що съм сторил? Каква е неправдата ми? И какъв е грехът ми... та иска живота ми?” (1 Царе 20:1)

Първосвещеникът нарече Давид „най-верният служител в цялото царство.” Дори Саул разпозна добротата му и помазанието, като му каза: „Ти си по-праведен от мене... И сега, ето, познавам че наистина ти ще станеш цар, и че Израилевото царство ще се утвърди в твоята ръка” (1 Царе 24:17, 20)

По този начин ли праведният бива възнаграден?

Когато Самуил взе рога с маслото и помаза Давид „Господният Дух дойде със сила на Давида от същия ден и после” (1 Царе 16:13). Тук трябва да започнете да разбирате ужасното притеснение у Давид в Сиклаг в онзи ден.

Той знаеше, че беше призван, специално избран, определен за трона. Той имаше ежедневно посещение от Божия Свети Дух. Имаше кауза, имаше ревност за Господа, беше свят и имаше товар за бедните и нуждаещите. Живееше разсъдливо, което караше дори враговете му да го уважат.

Помислете за това, което е минавало през ума на Давид, докато той стоеше над горящите руини на дома му, не знаейки дали семейството му е живо или мъртво. Трябва да си е задал въпроса: Защо? Когато разсъждавал над последните няколко години, до самия този ден. „Защо, ако е с мен, Саул се опита да ме убие? Защо той е толкова безумно ревнив спрямо мен? Защо, ако съм помазан, трябваше да избягам от Гет и да се престоря на луд и държа глупаво? Защо, ако Божият Дух е в мен и ме ръководи, трябваше да се крия в пещери? Защо, ако съм човек според Божието сърце, трябваше да живея в пустинята и да бъда преследван като диво животно? Това ли е наградата на помазания – безсънни нощи със страх за живота ми, притеснения от всички страни, живот, зависим от подаяния, отхвърляне?”

Сега, след като най-накрая откри своя дом и се наслаждаваше няколко месеца на мир, всичко това се срути в това небивало бедствие. Сиклаг е в руини, всичко е изгубено. И за да станат нещата дори още по-зле, най-близките приятели на Давид го обвиняваха за тази трагедия.

По какъв глупав начин Бог се отнася към Своя помазан служител, поне така изглежда на повърхността. Той вече не е убиеца на гиганти, чийто хвалби са възпети от възхищаващите му се тълпи. Той вече не е могъщия мъж на вяра, уважаван и обичан от хората. Сега е напълно отхвърлен, на ръба да бъде убит с камъни, като един провалил се лидер. Давид е самотен, лишен от богатата на живота и объркан – той е в пълно отчаяние.

Какво прави Божият човек, когато настъпи обезкуражение и се почувства безполезен, сякаш е пълен провал, изоставен от Бог и отхвърлен от онези, които допреди са се грижили за него? Възлюбеният му приятел Йонатан беше далеч от него. Колко освежаващо би било, ако той можеше да говори с единствения приятел, за когото беше сигурен, че никога няма да го разочарова. Авигея му беше отнета. Родителите му бяха далеч. При кого да отиде за утеха? Към кого да се обърне за насърчение?

Бог доведе Давид до тази задънена улица

Вярвате или не, Бог присъстваше в тази очевидна трагедия. Щом Давид трябваше да стане човека, когото Бог щеше да упорebaва, той трябваше да бъде лишен от всичко, включително от репутацията си и от своеволието си. Той трябваше да изплаче последните сълзи на самосъжаление. Трябваше да се изправи пред цялата лудост на самотата и да я победи. Трябваше да изостави всеки спомен на аплодисменти и хвала за постигнатото.

Той не биваше да търси другите за насока, утеха, сила – не семейството си, не приятелите си и не сътрудниците си. Нямахше да има пророк да го предупреждава, нито свещеник да го насърчава. Нито дори дете да държи треперещата му ръка. Нито смели войници, които да поставят чаша студена вода в ръката му.

Бог напълно целеше да позволи тази криза в живота на Давид, за да го накара да потърси отговор вътре в себе си. В продължение на шестнадесет месеца Давид беше живял при филистимците, и разчиташе твърде много на цар Анхус. Бог искаше да даде на Давид царството; когато той тъкмо се настани в Сиклаг. Бог по никакъв начин нямахше да позволи на Давид да се засели на място, където да зависи от плътта (човешките си способности) за оцеляване. Вероятно Давид се беше изморил от житейските борби, беше изтощен от многото битки, от многото трудности? Мислеше ли си, че беше заслужил правото на по-лесен живот? Щеше ли да размени короната си за охолство и сигурност?

Слава на Бога, че Давид беше направен от по-добър материал. Имаше нещо в него, което поникваше и носеше нова надежда и увереност в Божието ръководство.

„А Давид се укрепи в Господа своя Бог“

Това беше Божието намерение за Давид през цялото време. Такава беше целта зад всичките трудни времена, самотата, странното ръководство от Господа, Бог искаше от Давид да отмахне очите си от всичките си врагове, от всичките си приятели – и да почерпи от своя кладенец силата и насърчението, от които се нуждаеше, както сега, така и в бъдеще. Давид трябваше да се научи да остане сам, да зависи само от Бога и да открие всичко, от което се нуждае чрез лично общение и привързаност към Господа.

Каква победоносна гледка – Давид стои сред развалините на своя живот – радвайки се на Божията вярност и насърчавайки себе си в присъствието на Господа. Той дойде, за да види, че всичко, което наистина си струва пред лицето на смъртта и отчаянието, е личното познание на Бога.

Веднъж след като научи урока, Бог отвори небесата и ясно отговори на Давид. Насоката дойде силно и ясно. Давид попита, и Бог отговори. „Непременно ще отървеш всичко.“ Нищо не липсваше – Давид възстанови всичко.

От тогава Давид можеше да погледне назад и да се похвали в Господа: „В деня, когато извиках, Ти ме послуша; ободрил си ме със силата в душата ми“ (Псалм 138:3).

Към кого се обръщате за насърчение?

Желаем ли да се поучим от Давидовото преживяване? Ще разпознаем ли причините за трудностите ни и странното ръководство от Господа в живота ни?

Предизвиквам ви да ми покажете един християнин, който е напълно посветен на Бога, който има лесен живот, без тревоги. Покажете ми един воден от Духа, изпълнен с Бог и помазан

служител на Господа и аз ще ви покажа един, който е преследван, дисциплиниран, дори понякога объркан и запознат с дълбоките води и огнените пещи.

Кажете ми, че във вашият християнски живот няма място за притеснения или трудни времена и ще повярвам, че Бог няма велика цел за живота ви. Тези, които се стремят да избегнат трудностите, рядко получават откровение за Божията пълнота. Те се стремят да използват вярата, за да се предпазят от криза, без да осъзнават, че лишават себе си от най-великата възможност да разберат какво наистина има в тях. След това един ден, когато трудностите не могат повече да се избягват, те се покриват без доказан източник на вътрешна сила.

Павел написа: „Да ви даде според богатствата на славата Си, да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек” (Ефесяни 3:16).

Живеем в ден, в който Господ се нуждае от християни, които не се поклащат от всеки вятър и вълна на доктрина; които не са изградени от стоки за продан; които разпознават нещата и не биват измамани; които не се нуждаят от специален човек учител с някакво ново откровение; които не се нуждаят от човек пастир да го напътства на всяка крачка; които не трябва да зависят от някой друг за щастието си или духовната си сила – но са изпитани и са доказал, че самият живот на Бога е в тях, доставящ благодат и милост, която да ни помага във всяка нужда. Христос е разкрит не само на тях, но и в тях. Те черпят от силата на вътрешния си човек, според богатствата на Неговата слава.

Вероятно можете да погледнете назад във времето, когато Бог направи нещо специално в живота ви. Той ви отдели за Себе Си и ви изпълни със Святия Си Дух. Той ви призова, докосна ви с помазанието Си, за да извършите специално дело. Вие започнахте като Давид, благословен, щастлив и успешен. Хората се възхищаваха на искреността ви и богоугодната ревност. Вие бяхте гладни за по-дълбоки неща с Бог и бяхте малки в собствените си очи. Решихте в сърцето си да търсите Господа и пожелахте напълно да се предадете на съвършената Му воля. Имаште приятели, които зад гърба ви се възхищаваха на вас и семейството ви. Всеки ви признаваше като мъж или жена на Бога. В своето поле на изява, вие бяхте плодородни.

Но след това Бог започна да ви води по загадъчни начини. Въпреки глада ви за Бог, в живота ви се настани духовна сухота. Когато се молихте, небесата сякаш бяха затворени. Нямаше и дума от небето – комуникацията беше обтегната. Обвинителят ви караше да претърсите сърцето си за грях и да станете интроспективни, чудейки се какво направихте, че огорчихте Господа и Го накарахте да се отдръпне. Сърцето ви започна да вика: „Говори, Господи! Дай ми ново докосване! Чувствам се толкова безполезен – толкова студен!”

Точно тогава започнахте да си мислите: „Това заклинание, което донесе суша, тази студенина, това мълчание от небето – не е възможно да е от Бог. Нещо ужасно грешно трябва да съм направил. Бог най-вероятно скърби за мен.” Дори още много по-трудно е, когато не можеш да намериш греха. Всичко, което човек може честно да каже в такъв момент е: „Защо, Господи? Кажете къде съгреших! Покажи ми греха! Къде се провалих? Помислих, че наистина ти угаждам. Защо не се развивам? Защо не мога да пробия?”

Как ще постъпите? Как ще се освободите от духовната стагнация и ще се върнете към радостта от Божията любов? Ще постъпите като Давид – ще се насърчите в Господа! Можете да направите това само след като разпознаете Божията ръка във всичко, през което минавате. Не обвинявайте дявола или демонската активност. Бог е позволил трудните времена, за да се предадете напълно на Него. За да ви отбие от цялата увереност в плътта, да ви помогне да махнете очите си от хората, от книгите и от проповедите, от добронамерените приятели и сътрудници – и да ги постави върху Божията сила, която работи във вас.

„А на Този, Който, според действащата в нас сила, може да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим“ (Ефесяни 3:20).

Трябва да се научим да се насърчаваме в Господа, заради предстоящите трудни времена

Страховити, тъмни дни ни предстоят. Божиите хора вече могат да почувстват горещия дъх на Божия гняв срещу нечестивите. Скоро мирът по цялата земя ще бъде нарушен. Не мога да намеря стих в цялата Библия, който доказва, че страната ни ще бъде застрахована от ядрени бомби. Бог изпрати огън върху содомитите от Содом, а ще пожали хомосексуалистите в Америка?

Всеки ден новините се влошават повече, стават малко по-зловещи. Съществува усилващо се чувство, че нещо ще причини световен конфликт. Хората са изнервени, страхливи и опечалени.

При кого отиват масите за утеха? Кой ще насърчи нечестивите? За тях няма утеха, нито надежда, нито насърчение, когато започнат последните бедствия.

Какво ще стане, ако всички радио и телевизионни евангелизатори замлъкнат? Ами ако заради преследванията и бедствията стане невъзможно да се събираме с приятели и вярващи? Ами ако се окажем напълно сами в състояние на разруха и отхвърляне, както беше с Давид? Ще бъдете ли в позиция да насърчите себе си в Господа? Ще можете ли да се радвате и да сте в мир, дори когато всичко около вас се разпада?

Братя и сестри в Христос, умолявам ви в името на Господа, да отворите очите си за мощната сила на Бог, която работи във вас и практически да използвате пълнотата и завършеността на Господа Исуса Христа. Независимо от огнената пещ, в която сте хвърлени, нашият върховен Господ ще бъде до нас до края, докато излезем от нея.

Пророк Авакум беше разтревожен от видението, което получи за предстоящия Божий гняв върху Юда. Това, което той видя да идва накара стомаха му да се разстрои, устните му да се разтреперят – той беше потресен до вътрешностите си (Авакум. 3:16).

Той видя бъдещето, когато всички дървета ще бъдат оголени, всяка работа ще престане, няма да има повече говеда и по полетата няма да има трева. Вихрушка ще поглъща и земята ще бъде ударена и погълната. Авакум обяви: „Иеова Господ е силата ми; Той прави нозете ми като нозете на елените и ще ме направи да ходя по височините си.” (Авакум 3:19).

Стефан доказа истинността на това пророчество до буквата. Той застана пред една подивяла тълпа от фанатици с камъни в ръцете им, готови да го убият. За него краят беше близо. Скоро той щеше да бъде прославен и работата му завършена. Изведнъж той погледна нагоре и видя небето отворено, и Човекът Исус Христос да стои отдясно на Отец. Друго насърчение не му беше нужно. Не му беше нужно някой апостол да застане пред Него. Той беше видял Господа във висините и сега беше над всяко състояние на земята. Камъните не можеха да го лишат от това видение. Дадени му бяха нозе като на кошута и той направо щеше да се изкачи на своето високо място в Христос Исус.

Няма значение колко тъмно и безнадеждно може да изглежда бъдещето, Божият народ трябва да се насърчава в Господа и да почива върху Неговите велики и скъпоценни обещания. Ние трябва да изискаме пророчеството на Авакум и да заемем небесното си място с вяра. Нека тичаме като елени, да прескачаме всяко обстоятелство и да стигнем до небесното ни място в Христос.

„И, като ни свързкеси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса” (Ефесяни 2:6).

„Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли. Ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат” (Исая 40:31).

Заклучение

Давид можеше да се остави да бъде смазан и погълнат от бедите, които му се случваха. Можеше да се огорчи и разгневи на Бог.

Имаше вероятност да изгуби вяра и никога да не се възстанови.

Но той се възстанови! Той възстанови всичко и скоро влезе в своето пълно наследство. Още веднъж небесата се отвориха, Бог проговори и той отново беше на предната линия на духовното воюване.

Нещастен ли си в момента, отчаяно ли се нуждаеш от свежо помазание? Отхвърли всичките сатанински лъжи, остави всяко чувство на отчаяние – погледни нагоре и се зарадвай – изискай обещанията на Божието присъствие и вяроност – приеми любовта Му и бъди приет от своя любящ Господ.

Това е словото на Господа към всички, които търсят насърчение. Бъдете приети! Вие ще възстановите – и то всичко!

ВЪРХОВЕНСТВОТО НА ХРИСТОС!

Когато говорим за Господството на Исус Христос, ние имаме предвид Неговото върховенство – Той е най-висок по авторитет, ранг, сила и власт. Той не може истински да бъде Господ на живота ни, докато не разберем и не Го признаем като такъв, Който притежава цялата власт на небето и на земята. За да извършим това, ние трябва едновременно да повярваме, че всички останали сили на небето, земята и ада са покорени, победни и безсилни пред прекрасното надмощие на Господ Исус Христос.

Живеем пораженчески живот, не заради сатана, а заради невежеството ни относно Христовото върховенство!

„Прочее, това казвам и заявявам в Господа, да не се обхождате вече, както се обхождат и езичниците, по своя суетен ум, помрачени в разума, и странни на живота от Бога поради невежеството, което е в тях, и поради закоравяването на сърцето им; ... Но вие не сте така познали Христа” (Ефесяни 4:17-20)

Павел се обръща към християните в Ефес, като ги предупреждава да не живеят празен, объркан живот. Той ясно им показва, че празнотата и тъмнината в живота им не е била причинена от демонична активност, а по скоро е следствие на невежеството относно Божието велико снабдяване за тях. Те не бяха научили върховенството на Христос.

Павел каза: „Но вие не сте така познали Христа”. С други думи: „Аз ви поучавах вседостатъчния, всемогъщия и завършен Христос.” Въпреки това колко малцина бяха тези, които го разбраха. Много от тях бяха подхвърляни от всеки вятър и вълна на доктрина; някои все още даваха място на дявола; други имаха огорчение и злоба; някои участваха в прелюбодейство, завист и всякакъв вид нечистота.

Знаем, че това е така, защото Павел трябваше да ги предупреди за самите тези неща.

Помислете за множествата християни днес, които живеят победени, деморализирани и съкрушени в тялото, ума и духа си. Те изповядват, че Христос е техния Господ; но все пак са празни, страхливи и колебливи. Не притежават радост, нито искра, нито жизнерадост в Господа.

Дали това е така, защото дяволът е спечелил повече власт? Или демоничните сили са завзели царството на всемогъщия Бог? Или началствата и властите на тъмнината са успели да измамат Божиите избрани? Не, твърдо не! Тъмнината е в собствените ни умове. Тя е резултат от собствената ни слепота, защото не сме отворили сърцата си за знанието за върховенството на Христос. Ние сме отчуждени от живота на Бога поради невежеството в нас. Пред нас имаме Библия, изпълнена със славната истина за Божието върховенство и пълнотата в Исус Христос, но никога не го разбираме, а камо ли да го използваме. Не е това, което сатана прави на нас или в нас, а по скоро това, което сме отказали да повярваме за Христос.

Ние трябва да прекарваме цялото ни време за изучаване и търсене на това, което Словото обявява за Христова победа, Негова слава, Негова абсолютна власт и сила. В противен случай ще станем експерти на сатанинската сила и все още ще бъдем чужди на Божия живот поради невежеството ни относно върховенството на Христос.

Затова Павел не наблегна на никоя друга истина, но на господството и върховенството на Христос. Той каза: „Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете, каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите сила, която е според действуването на могъщата Негова мощ” (Ефесяни 1:17-19)

Ние не се нуждаем от ново откровение за силата на сатана, не е нужно да изучаваме тъмнината или демоните. Вярвам като Павел, че ние отчаяно се нуждаем от ново и освобождаващо откровение за богатствата на Христос, славата на Христос, величието на силата Му, абсолютното Му надмощие над всичко. Никога няма бъдем в невежество за сатанинските планове, когато очите ни са отворени за върховенството на Христос. Научавайки за Христовото надмощие, ние можем по-лесно да разпознаем слабостта на врага. Търсите ли духа на мъдрост, откровение и знание за Христос или за някой друг?

Христос е над всичко, защото Той отхвърли Сатана и всяко друго високо нещо, което се издига срещу Него!

„И като ограби всички началства и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях явно чрез Него” (Колосяни 2:15).

„Сега е съдба на този свят; сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън” (Йоан 12:31).

„То и Той ... взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч, дявола” (Евреи 2:9-17).

Христос унищожи силата на дявола. Гръцката дума тук означава „правя неефективен” или „безполезен.” Защо християнинът трябва да се изнервя или да се чувства заплашен от фиктивната сила на този, който е лишен от нея и е напълно безсилен? Христос изведе от сатана всяка сила – Той го отхвърли и го прати в публичен позор.

„Богът на тоя свят” е осакатен и ние не бива да надценяваме силата му. Децата на Господа не са от този свят. Те не са под властта на греха или сатана. Христос взе от сатана ключовете на смъртта и ни избави от робството на страха от него. Сега чрез победата на кръста ние не се страхуваме нито от смъртта, нито от греха, нито от дявола. Нашият прославен Господ обяви: „бях мъртъв, и, ето, живея до вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада” (Откровение 1:18).

Време е да погледнем на Сатана така, както Бог го вижда - победен, безполезен, без власт или сила. Сатана падна като светкавица от небесата и никога не възстанови силата си. Когато осъзнаем, че плътта е негов съюзник, ние ще прекарваме повече време в търсене на силата

на Кръста, за да осъществим победа в тези области и по-малко да отделяме време за (размисъл над) демонична активност. Не обичаме да си признаем, че плътта ни по своята същност е зла и способна на отвратителни грехове. Далеч по-малко унижително е да се обвинява демоничната активност за това.

„Отгде произлизат боеве, и отгде крамоли, между вас? Не от там ли, от вашите сласти, които воюват в телесните ви части?“ (Яков 4:1)

Страхувам се, че много добронамерени хора приписват сила на дявола, която той никога не е твърдял, че притежава. Сатана не е всеприсъстващ (не е навсякъде по едно и също време). Нито едно сътворено същество не е било така обожествено. Той не е притежавал тази власт, когато е бил помазан херувим. Той получи ли такава сила след като биде отхвърлен? Не!

Аз поне предпочитам да говоря за върховенството на Христос и пълното поражение на сатана. Християнинът, изпълнен с Духа може да каже с Христос: „Сатана дойде и той няма нищо в мен.“ Христос не е уловен в смъртоносна битка със сатана. Войната беше спечелена на кръста. Нашият враг, дяволът, е детрониран неприятел. Да се твърди, че една детронирана сила може да обитава храм на Святия Дух, е немислимо за мен. Кръвта на Христос никога не е загубила своята сила, и сатана никога няма да може да прекоси тази линия.

Останалите може да изберат да участват във войната със сатана, но що се отнася до мен, аз изисквам победата на Кръста и считам плътта си мъртва чрез вяра в Неговата възкресенска сила. Сега чрез вяра съм седнал в небесни места с Христос Исус, където нито дявол, нито демон смеят да влязат. Всичко това е въпрос на откровение. Въпрос на разбиране на победата на Кръста и върховенството на нашия Господ над сатана. Вярвам, че когато Господ ми казва, нито едно оръжие скроено против мен няма да успее; че съм повече от победител; че съм свободен от страха от врага, дори и от самата смърт; че съм влязъл през завесата, която е Неговата плът, през която никой демон не може да влезе; че съм член на тялото Му и Неговият живот тече през мен; че Бог, Христос и Святия Дух са направили обиталище в мен – и затова нито една демонска сила не смее да влезе; че Святия Дух е дошъл над мен и ми дава власт над цялата сила на врага; че съм в ръката на Отец, място, където нито един демон не може да припари; че светлината в мен разпръсква всяка тъмнина; че нито една власт или сила не е способна да ме отдели от Божията любов и най-доброто от всичко: че нито един демон, дявол, власт или сила не мога да се допрат до чистия, измит в кръвта, изпълнен с Духа, възкресен, небесен човек, който е седнал от дясно на Отец. Бог може ли да снабди по-добра защита от тази?

По-добре бързо да се върнем при Кръста и да отворим очите си за върховенството на Христос. В противен случай ще послужим със смърт, вместо с живот.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1983 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Encourage Yourself in the Lord](#) / [Насърчавайте се в Господа](#)